DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

13. oktober 2011 *

I sag C-139/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) ved afgørelse af 12. marts 2010, indgået til Domstolen den 17. marts 2010, i sagen:

Prism Investments BV

mod

M. Jaap Anne van der Meer, som kurator for Arilco Holland BV under konkurs,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne K. Schiemann, L. Bay Larsen, C. Toader (refererende dommer) og E. Jarašiūnas,

* Processprog: nederlandsk.

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. februar 2011,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Jaap Anne van der Meer, som kurator for Arilco Holland BV under konkurs, ved advocaat J.A.M.A. Sluysmans

— den nederlandske regering ved C.M. Wissels, B. Koopman og M. Noort, som befuldmægtigede

— den belgiske regering ved J.-C. Halleux, som befuldmægtiget

— den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede

— den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede

— den svenske regering ved A. Falk og K. Petkovska, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongeriges regering ved L. Seeboruth, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. juni 2011,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 45 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Prism Investments BV (herefter »Prism Investments«), et selskab efter nederlandsk ret, og Jaap Anne van der Meer, som kurator for Arilco Holland BV under konkurs (herefter »Arilco Holland«), et nederlandsk datterselskab af et selskab i henhold til belgisk ret, Arilco Opportune NV (herefter »Arilco Opportune«), vedrørende fuldbyrdelsen i Nederlandene af en af en belgisk ret afsagt dom om betaling af et pengebeløb.

Retsforskrifter

3 16. og 17. betragtning til forordning nr. 44/2001 har følgende ordlyd:

»(16) Den gensidige tillid til retsplejen inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes, uden at der stilles krav om en særlig procedure, medmindre anerkendelsen bestrides.

(17) Denne samme gensidige tillid gør det også berettiget at operere med en effektiv og hurtig procedure for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat. Med henblik herpå bør en retsafgørelse erklæres for eksigibel næsten automatisk efter en simpel formel kontrol af de forelagte dokumenter, uden at retten på embeds vegne bør kunne påberåbe sig en af de i denne forordning anførte grunde til ikke at lade en retsafgørelse fuldbyrde.«

4 Kapitel III i forordning nr. 44/2001 omfatter artikel 32-56, der indeholder bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, der er truffet af en medlemsstat, i de øvrige medlemsstater.

5 Forordningens artikel 34 fastsætter:

»En retsafgørelse kan ikke anerkendes:

1) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til

2) såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det

3) såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til

4) såfremt den er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem de samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.«

6 Nævnte forordnings artikel 35 bestemmer:

»1. En retsafgørelse kan endvidere ikke anerkendes, såfremt kompetencereglerne i kapitel II, afdeling 3, 4 og 6, er tilsidesat, eller der foreligger tilfælde, som omfattes af artikel 72.

2. Ved prøvelsen af de i stk. 1 nævnte kompetenceregler er den myndighed, som anmodningen rettes til, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke retten i domsstaten har støttet sin kompetence.

3. Kompetencen for retterne i domsstaten kan ikke efterprøves, jf. dog stk. 1. Den i artikel 34, nr. 1), omhandlede efterprøvelse vedrørende grundlæggende retsprincipper kan ikke foretages i forhold til kompetencereglerne.«

7 Proceduren for afgørelsen om eksigibilitet er fastsat i afdeling 2 i kapitel III i forordning nr. 44/2001, der omfatter artikel 38-52.

8 Forordningens artikel 38, stk. 1, fastsætter:

»De i en medlemsstat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.«

9 Forordningens artikel 40, stk. 3, har følgende ordlyd:

»De dokumenter, der er nævnt i artikel 53, vedlægges anmodningen.«

10 Forordningens artikel 41 bestemmer:

»En retsafgørelse erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 53 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse efter artikel 34 og 35. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger.«

11 Artikel 43 i forordning nr. 44/2001 fastsætter:

»1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.

2. Appel indgives til den ret, der er angivet i bilag III.

3. Appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure.

4. Giver den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke møde for den ret, der behandler en appel rejst af den, der har fremsat anmodningen, finder artikel 26, stk. 2-4, anvendelse, selv om den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke har bopæl på en medlemsstats område.

5. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har bopæl på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.«

12 Følgende fremgår af forordningens artikel 44:

»Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag IV.«

13 Forordningens artikel 45 bestemmer:

»1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan kun afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i artikel 34 og 35 anførte grunde. Den træffer afgørelse så hurtigt som muligt.

2. Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.«

14 Afdeling 3 i kapitel III i forordning nr. 44/2001, der indeholder artikel 53-56, fastsæter fælles bestemmelser for anerkendelse og fuldbyrdelse.

15 Forordningens artikel 53 bestemmer:

»1. Den part, der søger anerkendelse af en retsafgørelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal fremlægge en genpart af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed.

2. Den part, der anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal endvidere fremlægge den attest, der er omhandlet i artikel 54, jf. dog artikel 55.«

16 Forordningens artikel 54 fastsætter:

»Retten eller den kompetente myndighed i domsstaten udsteder efter anmodning fra en berettiget part en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

17 I løbet af 1990 lånte den finske bank LSP et beløb på 11 500 000 EUR til Arilco Opportune. Sidstnævnte viderelånte dette beløb til sit nederlandske datterselskab Arilco Holland. Dette selskab overførte derefter disse midler til flere nederlandske selskaber efter nederlandsk ret, herunder Prism Investments. Dette selskab modtog et beløb på 1 048 232,30 EUR.

18 Ved dom afsagt den 14. januar 2002 af Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgien) blev Arilco Opportune dømt til at betale LSP det beløb, som selskabet lånte i 1990. Arilco Opportune anfægtede denne dom ved Cour d'appel de Bruxelles. Arilco Holland iværksatte under denne appelsag kontraappel bl.a. med påstand om, at Prism Investments skulle tilpligtes at tilbagebetale beløbet på 1 048 232,30 EUR til Arilco Holland. Cour d'appel de Bruxelles tog ved dom af 5. december 2006 bl.a. denne påstand til følge.

19 Ved dom afsagt den 1. august 2007 af Rechtbank 's-Hertogenbosch (Nederlandene) blev Arilco Holland erklæret konkurs, og Jaap Anne van der Meer blev udpeget til kurator for boet.

20 Kurator indgav den 3. september 2007 begæring til Rechtbank 's Hertogenbosch i medfør af artikel 38 i forordning nr. 44/2001 om, at dommen af 5. december 2006, afsagt af Cour d'appel de Bruxelles, blev erklæret for eksigibel for så vidt angår afgørelsen om at tilpligte Prism Investments at betale beløbet på 1 048 232,30 EUR. Denne begæring blev taget til følge ved kendelse af 20. september 2007.

21 Prism Investments anlagde derefter annullationssøgsmål til prøvelse af denne fuldbyrdelseskendelse ved Rechtbank 's-Hertogenbosch i henhold til artikel 43 i forordning nr. 44/2001. Selskabet gjorde navnlig gældende, at den belgiske rets afgørelse allerede var blevet opfyldt i Belgien gennem modregning.

22 Rechtbank 's-Hertogenbosch forkastede ved kendelse af 22. juli 2008 Prism Investments' appel, idet denne ret bl.a. fandt, at en afgørelse om eksigibilitet i medfør af artikel 45 i forordning nr. 44/2001 kun kan ophæves af en af de i forordningens artikel 34 og 35 anførte grunde. Retten anførte, at opfyldelsen af den omhandlede forpligtelse ikke er omfattet af disse grunde og derfor ikke kan tages i betragtning inden for rammerne af appelsagen til prøvelse af afgørelsen om eksigibilitet, men udelukkende på et senere trin ved behandlingen af selve fuldbyrdelsen.

23 Prism Investments iværksatte appel af denne kendelse for Hoge Raad der Nederlanden. Selskabet anførte til støtte for appellen, at afgørelsen om eksigibilitet stred åbenbart mod grundlæggende retsprincipper som omhandlet i artikel 45 i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med forordningens artikel 34, nr. 1), eftersom den omhandlede dom havde udtømt sine virkninger som følge af dens opfyldelse i Belgien, og at der ikke var retligt grundlag for at fuldbyrde dommen i Nederlandene.

24 Hoge Raad der Nederlanden har i forelæggelsesafgørelsen anført, at disse argumenter er ubegrundede. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at indsigelsen om, at en afgørelse, der er truffet i en medlemsstat, allerede er blevet opfyldt, ikke er omfattet af de afslagsgrunde, der er fastsat i forordningens artikel 34 og 35, navnlig den grund, der omhandler grundlæggende retsprincipper.

25 Den forelæggende ret rejser imidlertid det spørgsmål, om artikel 45 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den ret, der behandler en appel i medfør af forordningens artikel 43 eller 44, kan afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af andre grunde end dem, der er anført i nævnte artikel 34 og 35. Den rejser navnlig spørgsmålet, om en indsigelse mod fuldbyrdelsen af afgørelsen i domsstaten kan fremføres ikke blot under sagen om meddelelse af en fuldbyrdelsespåtegning, men også under en fuldbyrdelsessag.

26 Hoge Raad der Nederlanden har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er artikel 45 i forordning [EF] nr. 44/2001 til hinder for, at en ret, der skal træffe afgørelse vedrørende en appel i henhold til denne forordnings artikel 43 eller 44, afslår at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæver en afgørelse om eksigibilitet af andre grunde, som er anført mod fuldbyrdelsen af en afgørelse, der er erklæret for eksigibel, end en af de grunde, der er anført i artikel 34 og 35 i forordning nr. 44/2001, og som er opstået efter vedtagelsen af denne afgørelse, som f.eks., at afgørelsen allerede er blevet opfyldt?«

Om det præjudicielle spørgsmål

27 Med henblik på besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål skal det indledningsvis bemærkes, som det fremgår af 16. og 17. betragtning til forordning nr. 44/2001, at reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse i denne forordning er baseret på gensidig tillid i den retlige forvaltning i Den Europæiske Union. En sådan tillid kræver, at de retsafgørelser, der træffes i en medlemsstat, ikke blot anerkendes fuldt ud i en anden medlemsstat, men også at proceduren for at erklære disse retsafgørelser for eksigible i sidstnævnte medlemsstat er effektiv og hurtig.

28 En sådan procedure må ifølge 17. betragtning til forordningen alene omfatte en simpel formel kontrol af de dokumenter, der kræves, for at en afgørelse kan erklæres for eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

29 Med henblik herpå skal den part, der anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, i henhold til artikel 53 i forordning nr. 44/2001 fremlægge en genpart af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed, samt en attest fra myndighederne i domsstaten. Den nævnte part skal i medfør af forordningens artikel 40, stk. 3, vedlægge anmodningen disse dokumenter.

30 Som det fremgår af forordningens artikel 41, skal myndighederne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, i denne første del af proceduren endvidere begrænse sig til at kontrollere, at disse formaliteter for at erklære denne afgørelse for eksigibel er opfyldt. Det følger heraf, at disse myndigheder under denne procedure ikke kan foretage nogen undersøgelse af de faktiske eller retlige omstændigheder i den sag, der gav anledning til den afgørelse, der anmodes om fuldbyrdelse af.

31 Den begrænsede karakter af denne kontrol er begrundet i formålet med nævnte procedure, som ikke er at indlede en ny procedure, men derimod på grundlag af en gensidig tillid mellem medlemsstaternes retter at tiltræde, at den afgørelse, der er truffet af en ret i en anden medlemsstat end den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, kan fuldbyrdes i den sidstnævnte medlemsstat derved, at den optages i dens retsorden. Denne procedure gør det således muligt, at en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat end den, som anmodningen er rettet til, kan få selvstændig virkning som en national afgørelse, der er eksigibel.

32 En afgørelse om, at en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat end den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, erklæres for eksigibel, kan i overensstemmelse med artikel 43 i forordning nr. 44/2001 gøres til genstand for en indsigelse. De indsigelsesgrunde, der kan påberåbes, er udtrykkeligt opregnet i artikel 34 og 35 i forordning nr. 44/2001, som forordningens artikel 45 henviser til.

33 Denne liste, hvis indhold ifølge fast retspraksis skal fortolkes strengt (jf. dom af 28.4.2009, sag C-420/07, Apostolides, Sml. I, s. 3571, præmis 55), er udtømmende.

34 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at den grund til ophævelse af afgørelsen om eksigibilitet, som sagsøgeren i hovedsagen har påberåbt sig, og som vedrører opfyldelse i domsstaten, dvs. i Belgien, ikke er opført blandt de grunde, som retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, i det foreliggende tilfælde Nederlandene, kan efterprøve. Den omstændighed, at dette anbringende ikke er påberåbt for den belgiske ret, er i denne forbindelse uden relevans.

35 Som genereladvokaten har anført i punkt 47 i forslaget til afgørelse, vedrører den indsigelse, som sagsøgeren i hovedsagen har fremsat mod afgørelsen om eksigibilitet, den angivelige opfyldelse af det omtvistede krav gennem modregning. Jaap Anne van der Meer har som kurator for Arilco Holland BV under konkurs i sit skriftlige indlæg dog udførligt bestridt denne modregning. Afklaringen af spørgsmålet, om betingelserne for at foretage den nævnte modregning er opfyldt, bliver følgelig hverken enkel eller hurtigt, og det kan blive nødvendigt at foretage en omfattende afdækning af de faktiske omstændigheder vedrørende det krav, med hvilket denne modregning kan have været foretaget, og er således vanskeligt foreneligt med de formål, der forfølges med forordning nr. 44/2001.

36 Det Forenede Kongeriges regering har bemærket, at for at sikre formålene med proceduren for afgørelsen om eksigibilitet skal den omhandlede afgørelse under alle omstændigheder være eksigibel, ikke blot på det tidspunkt, hvor den oprindelige afgørelse blev truffet, men også på det tidspunkt, hvor afgørelsen om eksigibilitet i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, blev truffet. Det ville være i strid med formålene med forordning nr. 44/2001 og ordlyden af forordningens artikel 38, hvis retten i denne medlemsstat skulle opretholde en afgørelse om eksigibilitet, når den

omhandlede afgørelse er opfyldt i domsstaten, og den således ikke længere kan fuldbyrdes i denne stat.

37 Det bemærkes i denne forbindelse, at forordning nr. 44/2001 ikke indeholder nogen bestemmelse, der gør det muligt at afslå en anmodning om at erklære en afgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet vedrørende en afgørelse, der allerede er opfyldt, idet en sådan omstændighed ikke fratager denne afgørelse sin eksigible karakter, som udgør en særlig egenskab ved denne retsakt.

38 Hvis retsafgørelsen derimod ikke er eksigibel i domsmedlemsstaten, er der ikke grundlag for fuldbyrdelse i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Som det fremgår af Domstolens praksis, er det nemlig en betingelse for, at en retsafgørelse kan fuldbyrdes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, at den er eksigibel i domsmedlemsstaten (jf. dom af 29.4.1999, sag C-267/97, Coursier, Sml. I, s. 2543, præmis 23). Afgørelserne skal ganske vist gennem anerkendelsen principielt tillægges de virkninger, som tilkommer dem i den medlemsstat, på hvis område de er truffet (jf. dom af 4.2.1988, sag 145/86, Hoffmann, Sml. s. 645, præmis 10 og 11), men der er intet grundlag for ved fuldbyrdelsen af en dom at tillægge denne rettigheder, som den ikke har i domsstaten, eller virkninger, som den samme type dom afsagt direkte i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke ville have (jf. Apostolides-dommen, præmis 66).

39 Som generaladvokaten har anført i punkt 18 i forslaget til afgørelse, fratager opfyldelsen af en retsafgørelse dog hverken denne sin eksigible karakter eller tilfører den retsvirkninger ved en fuldbyrdelse i en anden medlemsstat, som den ikke har i domsmedlemsstaten. Anerkendelsen af en sådan retsafgørelses virkninger i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, hvilket udgør selve formålet med proceduren for afgørelsen om eksigibilitet, vedrører den omhandlede retsafgørelses specifikke kendetegn, uden inddragelse af de faktiske eller retlige omstændigheder, der vedrører opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af afgørelsen.

40 En sådan begrundelse kan derimod prøves af den fuldbyrdende ret i den medlemsstat, som anmodningen rettes til. Det følger af fast retspraksis, at når denne retsafgørelse én gang er inkorporeret i den anmodede medlemsstats retsorden, finder denne medlemsstats nationale regler vedrørende tvangsfuldbyrdelse nemlig anvendelse på samme måde som ved retsafgørelser, der er truffet af de nationale retter (jf. dom af 2.7.1985, sag 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank, Sml. s. 1981, præmis 18, og af 3.10.1985, sag 119/84, Capelloni og Aquilini, Sml. s. 3147, præmis 16, samt Hoffmann-dommen, præmis 27).

41 Den tyske regering har anført, at procesøkonomiske hensyn bør føre til det resultat, at såfremt forsvarsanbringenderne vedrørende opfyldelse af den omhandlede retsafgørelse koncentreres til appelsagen til prøvelse af afgørelsen om eksigibilitet, vil dette gøre det muligt at undgå et yderligere trin i fuldbyrdelsesproceduren i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til. I modsat fald ville denne afgørelse ganske vist blive erklæret for eksigibel efter en formel kontrol, men tvangsfuldbyrdelsen af afgørelsen ville efterfølgende blive afbrudt. En sådan koncentration af forsvarsanbringenderne udelukkende til appelsagen til prøvelse af afgørelsen om eksigibilitet vil øge denne procedures effektivitet og hindre, at debitor påtvinges en situation, hvor en retsafgørelse, der tilpligtet den pågældende at betale sin gæld, erklæres for eksigibel, men ikke kan fuldbyrdes.

42 For så vidt som proceduren for at erklære retsafgørelser for eksigible — som fremhævet i denne doms præmis 27-30 — består i en formel kontrol af de dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt, ville et anbringende til støtte for en appel som omhandlet i artikel 43 eller 44 i forordning nr. 44/2001, såsom et anbringende om, at den omhandlede retsafgørelse er opfyldt i domsstaten, ændre denne procedures egenskaber og forlænge sagsbehandlingstiden, hvilket er i strid med formålet om effektivitet og hurtighed, der er anført i 17. betragtning til forordningen.

43 Det fremgår af det ovenstående, at det forelagte spørgsmål skal besvares med, at artikel 45 i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den ret, der er forelagt en appel som fastsat i denne forordnings artikel 43 eller 44, afslår

at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæver en afgørelse om eksigibilitet af andre grunde end dem, der er anført i forordningens artikel 34 og 35, såsom at denne afgørelse er blevet opfyldt i domsstaten.

Sagens omkostninger

44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 45 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den ret, der er forelagt en appel som fastsat i denne forordnings artikel 43 eller 44, afslår at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæver en afgørelse om eksigibilitet af andre grunde end dem, der er anført i forordnings artikel 34 og 35, såsom at denne afgørelse er blevet opfyldt i domsstaten.

Underskrifter